

Izredno lepa čednost.

5. Najlepša hvaležnost.

Solza mi sili v oko, ko ti, mladi čitatelj, pričenjam opisovati najlepšo hvaležnost, ki se more najti na svetu. Kaj ne, to ti vzbuja radovednost. Kaj more neki to biti? Kar precej nočem vgoditi tvoji radovednosti, marveč rajše vidim, da uganeš sam. Uganeš pa lahko iz tega-le pristrčno-ganljivega dogodka.

Bil je dober otrok, blaga dušica, ki je srčno ljubil svojega očeta. Nekega dne pa se mu nenadno napové kazen: tepen je moral biti. Sam ni vedel, zakaj. Tudi meni ni znan vzrok: ali je bil po nedolžnem zatožen, ali pa ga je hotel poskušati njegov vrli oče, da bi ga še bolj izpopolnil v plemenitosti. Nedolžni otrok je bil precej občutno tepen. Krotko in mirno je prestal kazen: le nekoliko je zajavkal, zakaj bolečina je le bolečina. Oj, kako mi je bila všeč ta potrpežljiva krotkost! A videl sem še nekaj lepšega: po prestani kazni je nedolžni otrok hvaležno poljubil šibo, s katero je bil tepen!

Zdaj pa že veš, da po pravici imenujem najlepšo hvaležnost ono, če je kdo celo hvaležen za trpljenje, katero mu pošlje predobrotljivi Oče nebeški. A tudi pri ljudeh je največja plemenitost: hudo povračati z dobrim.

Več vzrokov imam, da imenujem tako hvaležnost najlepšo. Zlasti so mi v mislih te-le reči:

1. Ako si ogledujemo trpljenje v luči svete vere, moramo spoznati in priznati, da je trpljenje res že samo ob sebi neizmerno velika dobrota božja.

V težavah in britkostih se še-le človek prav izšola, da more tukaj zadovoljno živeti, pa tudi tako se vesti, da zasluži večno zveličanje. Človeku, ki ni trpel, manjka nekaj bistvenega, kakor vojaku, ki še ni bil nikoli v ognju. Le pogledjte v naravo. Drevo in brana trgata zemljo, a storita jo pripravno za poljske pridelke. Brus in osla ne prizanašata jeklu, a ga s tem ostrita. Ko bi cvetlicam vedno le solnce sijalo, bi go-

tovo ovenele in se posušile; da se dobro počutijo, mora jim tudi dež namakati, veter jih premajati, grom pretresti. Tudi za človeško srce bi ne bilo dobro, ko bi se vedno grelo na solncu sreče, ko bi ga ne obdelovala ostrina britkosti in trpljenja. Skušnja res kaže, da navadno niso izvrstni ljudje oni, katerim se je pre-dobro godilo v mladostnih letih.

Ako se hočeš tega prepričati, stopi k mojstru kiparju in glej ga, kako obdeluje grudasti kamen, iz katerega hoče narediti lepo podobo. Ej, kako pada kladivo na dleto, zdaj tu, zdaj tam, da se daleč razlega in na vse strani leté kamenite iveri! Tu nastavi veliko dleto, tam manjše dletce, tu udari z večjo silo, tam bolj rahlo ter preneha še le tedaj, ko vidi pred seboj krasno dovršeno podobo, — dragocen umotvor! — Taka grudasta skala je tudi naše srce. Gospod, nebeški umetnik, bi rad iz njega naredil lepo, dobro, blago srce, — tak umotvor, da bi se z veseljem nanj ozirali angeli in ljudje. V ta namen pa je treba veliko občutnega obsekavanja, na stotine udarcev manjših in večjih. Seme božjih naukov ne obrodi sadu med plevelom svetnih veselic in za nebeško večerjo se ne zmenijo kaj prida oni, katerim gre vse po volji.

Srečni torej oni, kateri spoznajo veliko korist trpljenja in so hvaležni Bogu, ki jim ga pošilja. Neka bogoljubna ženica, ki je imela hudega raka in je dolgo časa trpela grozovite bolečine, je rekla ob koncu svojega mučnega življenja: „Vi le ne veste, kolika tolažba mi je zdaj, da morem Bogu reči: „Zahvalim se ti za trojno srečo, da sem te spoznala, da sem te ljubila in da sem ti mogla darovati velike bolečine.“

2. Kdor je Bogu hvaležen za trpljenje, s tem razodeva, da ima najboljše spoznavanje o Bogu in božji previdnosti. Hvaležen je namreč zato, ker je prepričan in se zaveda tega prepričanja, da je Bog neskončno dobrotljivi Oče, ki nam deli le dobre in koristne darove, in nikdar ne pripusti ničesar, kar bi nam moglo v resnici škodovati. Torej s polnim prepričanjem prizna tudi vsako trpljenje kot dar iz pre-dobrotljive roke Gospodove.

se ob povrnitvi. — Hvaljen bodi Bog, ki me je pustil oditi; hvaljen bodi zopet, ker me je nazaj poklical; hvaljen bodi Bog, ki je dopustil nevihto, hvaljen bodi, ker je nevihto utolažil in napravil mir.“ In ob koncu povabi vse, naj ž njim hvalijo Boga: „Končajmo s tem, da za vse zahvalimo dobrotljivega Boga, kateremu bodi čast na veke!“ In ko je bil v drugič pregnan ter v nepopisnih stiskah, je pisal: „Čast bodi Bogu za vse. Zakaj nikdar ne bom nehal govoriti te besede ob vsem, karkoli me zadene.“ Tudi zadnje besede tega vzornega trpina so bile: „Čast bodi Bogu za vse!“ Zarad velike zgovornosti ima ime Zlatoust, a čuditi se moramo tudi njegovemu zlatemu srcu.

Kaj ne, zdaj izprevidite, da je opravičen napis: „Najlepša hvaležnost.“

O ti brezskrbna mladost!

o, se boš li že napil, piščanček mali? Seveda nazobal si se zrnja, da si kar okrogel. Res je, da si pogoltnil vmes tudi kakega mastnega črvička, toda tisto ti ne more ugasiti hude tvoje žeje.

In proti nebu gledaš, kadar piješ. Prav tako, saj je tam gori on, ki je ustvaril tebe, ustvaril zrnje, da je zoblješ, in vodo, da si gasiš žejo. Prav je, da se oziraš tja gori k njemu in si mu hvaležen.

Kam pa zdaj spet? Aha, nazaj tečeš k svoji mamici.

Tebi je pač prijetno! Imaš skrbno mamico, tako dobro kokljico.

„Ko-ko-ko-kook-kok-kok!“ kliče te vedno, brska po dvorišču, brska po trati, ti pa pobiraš zrnca in črvičke. Lačna je mamica, suha kokljica, toda ne pri-